

ΡΟΜΙ ΧΑΟΥΣΜΑΝ

«Τα περισσότερα εγκλήματα διαπραχόνται από μια διεστραμμένη αντίληψη της αγάπης»

Η επιτυχημένη γερμανίδα συγγραφέας μιλάει στο BHMAGAZINO για το νέο της βιβλίο και εξηγεί γιατί επιστρέφει συνεχώς στον «Αλχημιστή» του Πάουλο Κοέλιο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

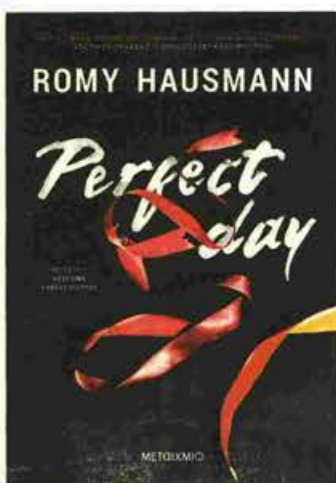
Τάραξε τα νερά της ευρωπαϊκής αστυνομικής λογοτεχνίας Ρόμι Χάουσμαν το 2019 με το εξόχως επιτυχημένο ψυχολογικό θρίλερ «Καλό μου παιδί» και από τότε κάθε νέο βιβλίο της αναμένεται με αγωνία από τους φανατικούς του είδους. Η 42χρονη συγγραφέας γεννήθηκε στην Ανατολική Γερμανία και ζει με την οικογένειά της σε ένα απομονωμένο σπίτι στα δάση κοντά στη Στουτγάρδη. Πρόσφατα κυκλοφόρησε και στα ελληνικά το τελευταίο της καθηλωτικό πόνημα με τίτλο «Perfect Day» (εκδ. Μεταίχμιο), στο οποίο μια νεαρή γυναίκα προσπαθεί να καταλάβει αν ο πατέρας της είναι πράγματι υπεύθυνος για τα συγερά εγκλήματα για τα οποία κατηγορείται.

Κυρία Χάουσμαν, σας ενδιέφερε ανέκαθεν η αστυνομική λογοτεχνία; Ποιο είναι το αγαπημένο σας θρίλερ όλων των εποχών;

«Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σας, δεν με ενδιέφερε καθόλου η αστυνομική λογοτεχνία. Και καθώς δεν είχα διαβάσει κανένα τέτοιο βιβλίο, νόμιζα

Κάθε νέο πόνημα της Ρόμι Χάουσμαν αναμένεται με ιδιαίτερο ενδιαφέρον από το αναγνωστικό κοινό.

ότι το είδος είχε μόνο να κάνει με αίμα, σπλάχνα και άλλα φτηνά σοκαριστικά κόλπα. Αλλά μετά έλαβα το "Gone Girl" της Τζίλιαν Φλιν ως δώρο γενεθλίων και είπα: "Τι; Ετσι θα μπορούσε να είναι;". Ενθουσιάστηκα όταν έμαθα πόσα σπουδαία βιβλία υπάρχουν στο είδος που επικεντρώνονται στις ψυχολογικές, κοινωνικές και μερικές φορές ακόμα και φιλοσοφικές πτυχές ενός εγκλήματος. Ενωσα ότι αυτή θα μπορούσε να είναι μια υπέροχη περιοχή για εμένα, για να την εξερευνήσω. Δεν έχω ένα αγαπημένο θρίλερ όλων των εποχών, αλλά συνιστώ ανεπιφύλακτα τα βιβλία της Άλις Φίνεϊ. Είναι η προσωπική μου βασίλισσα του εγκλήματος».

Πώς αποφασίσατε να γράψετε το πρώτο σας βιβλίο; Ήταν δύσκολο να γίνετε δημοσιευμένη συγγραφέας;

«Το πρώτο μου βιβλίο δεν ήταν θρίλερ αλλά ένα μυθιστόρημα για μια νεαρή γυναίκα που ήταν σε κάποιο είδος ταξιδιού με σκοπό να βρει τον εαυτό της. Δεν περίμενα ότι θα δημοσιευόταν – το έγραφα πιο πολύ για να απασχοληθώ όταν έκανα διάλειμμα από τη δουλειά επειδή απέκτησα τον γιο μου. Ήταν πιθανώς επίσης κάποιο είδος αυτοθεραπείας: είχα γίνει single μαμά αρκετά νωρίς και πάλεψα πολύ για να βρω μια ισορροπία στη ζωή μου. Αλλά βρέθηκα ξαφνικά με ένα χειρόγραφο με περισσότερες από 300 σελίδες και είπα: "Εντάξει, τώρα τι να κάνω με αυτό;". Ετσι, αποφάσισα να κάνω μια προσπάθεια και έστειλα το χειρόγραφο σε ένα λογοτεχνικό πρακτορείο που κατάφερε να το πουλήσει στη συνέχεια σε εκδοτικό οίκο. Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 2011 και ήταν μια τεράστια αποτυχία. Μόλις έγραφα το "Καλό μου παιδί" έγινα συγγραφέας με κοινό. Το συγκεκριμένο βιβλίο είχε, ύστερα από τόσα χρόνια απόρριψης, τεράστια επιτυχία, ακόμα και προτού εκδοθεί. Όλοι ήθελαν να βγάλουν αυτό το μυθιστόρημα και κατέληξα να έχω περιθώριο επιλογής ανάμεσα σε πέντε ή έξι γερμανικούς εκδοτικούς οίκους. Αυτό είναι που αγαπώ στη ζωή – όλα μπορούν να αλλάξουν σε μια στιγμή, απλώς πρέπει να συνεχίζεις και να μη σταματάς ποτέ να προσπαθείς».

Μια και μου αναφέρατε το συγκεκριμένο μπεστ σέλερ, διάβασα ότι έχει γίνει τηλεοπτική σειρά και θα είναι διαθέσιμο στο Netflix το φθινόπωρο. Πόσο συμμετείχατε στην παραγωγή; Το έχετε παρακολουθήσει;

«Οι παραγωγοί με ρώτησαν αν και σε ποιον βαθμό θα ήθελα να συμμετάσχω, αλλά αποφάσισα ότι δεν το ήθελα καθόλου. Είναι διακεκριμένοι επαγγελματίες στον τομέα τους και δεν χρειαζόνταν μια αλαζονική συγγραφέα να τους εκνευρίζει συνεχώς. Ειδικά επειδή κάποια πράγματα πρέπει να αλλάξουν όταν μεταφέρεται ένα βιβλίο στη μικρή οθόνη. Ήξερα πολύ καλά το γεγονός ότι πιθανότατα ορισμένες από τις αλλαγές δεν θα μου άρεσαν, γι' αυτό σκέφτηκα ότι θα γλίστωνα τον κόπο να δίνω ανούσιες μάχες και απλώς προσπάθησα να αφεθώ και να εμπιστευθώ αυτούς που ξέρουν την τηλεόραση καλύτερα από εμένα. Τελικά πήρα τη σωστή απόφαση. Η σειρά είναι απίστευτη, μου αρέσει πολύ. Η εταιρεία παραγωγής έκανε καταπληκτική δουλειά, πραγματικά. Είχα την τύχη να παρακολουθήσω τα έξι επεισόδια πριν από μερικές εβδομάδες και έκλαψα αρκετές φορές γιατί ήμουν τόσο συγκινημένη και ευγνώμων. Φυσικά, αυτή η διαδικασία έχει κάτι πολύ συναισθηματικό ούτως ή άλλως. Ποιος συγγραφέας δεν ονειρεύεται να δει μια σειρά του στο Netflix;».

Δεν δημιουργώ μόνο για ψυχαγωγικούς σκοπούς – η γραφή μου είναι η φωνή μου και θέλω να τη χρησιμοποιήσω ουσιαστικά

Σε ποιο βιβλίο επιστρέφετε για να αντλήσετε κουράγιο και έμπνευση; «Στον "Άλχημιστή" του Πάουλο Κοέλιο. Με βοηθάει πάντοτε».

Η πραγματική ζωή φαίνεται πιο φωτεινή και ισορροπημένη όταν κάποιος γράφει για σκοτεινά πράγματα, όπως δολοφονίες, κατά συρροή δολοφόνους κλπ.;

«Νομίζω πως ναι. Όσο περισσότερο ασχολείσαι με τα σκοτεινά πράγματα, ειδικά με τα εγκλήματα, τόσο περισσότερο μαθαίνεις να εκτιμάς τη ζωή. Πέρυσι έκανα ένα true crime project γιατί είχα φτάσει σε ένα σημείο της συγγραφικής μου καριέρας που ένιωθα περίεργο το να επινοώ εγκλήματα χωρίς καν να γνωρίζω τι σημαίνουν πραγματικά. Μίλησα με θύματα, οικογένειες, δράστες και ειδικούς. Σε αυτό το πλαίσιο, γνώρισα τη Νάταλι Χάντσετζακ από την Αυστραλία, μια μητέρα που έχασε την κόρη της, Φίμπι, το 2010, η οποία πέθανε κάτω από ύποπτες συνθήκες σε ηλικία μόλις 24 ετών. Η Νάταλι και εγώ ανταλλάσαμε emails κάθε μέρα για περίπου μισό χρόνο. Μου δίδαξε τι σημαίνει πραγματικά έγκλημα και μίλησε πολύ ελεύθερα για την απώλεια, τη θλίψη και το μίσος, αλλά μου έμαθε επίσης πολλά για την έννοια της αγάπης και της εξοικείωσης με τον αποχωρισμό. Μου άλλαξε τη ζωή. Από τότε που τη γνώρισα αποφάσισα ακόμη πιο συνειδητά πως ό,τι γράφω πρέπει να έχει κάποιο νόημα. Δεν δημιουργώ μόνο για ψυχαγωγικούς σκοπούς – η γραφή μου είναι η φωνή μου και θέλω να τη χρησιμοποιήσω ουσιαστικά».

Γεννηθήκατε στην Ανατολική Γερμανία, στην πρώην ΛΔΓ. Αυτός ο κόσμος σάς φαίνεται σήμερα σαν να υπήρξε σε μια άλλη ζωή; Πώς αισθάνεστε για σύγχρονους αυταρχικούς ηγεμόνες όπως ο Πούτιν;

«Ήμουν παιδί εκείνη την εποχή και πέρασα υπέροχα παιδικά χρόνια παρά το πολιτικό σύστημα. Ωστόσο, οι γονείς μου αποφάσισαν να φύγουν από τη ΛΔΓ όταν ήμουν έξι ετών. Ήθελαν ένα καλύτερο μέλλον για εμάς και δεν μπορούσαν να ξέρουν ότι, μόνο έναν χρόνο αργότερα,

το Τείχος θα γκρεμιζόταν. Δεν έχω λόγια για το τι συμβαίνει σήμερα μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας. Όλα αυτά τα βάσανα – για ποιον λόγο; Άνθρωποι όπως ο Πούτιν μπορούν να πάρουν τις αποφάσεις τους επειδή δεν συμμετέχουν πραγματικά. Δεν είναι εκεί όπου πέφτουν πυροβολισμοί, εκεί όπου ρίχνονται οβίδες και εκρήγνυνται βόμβες, εκεί όπου οι μητέρες χάνουν τα παιδιά τους. Θέλω πραγματικά να πιστεύω ότι ο πόλεμος θα σταματήσει σύντομα. Είμαστε όλοι άνθρωποι, το ίδιο αίμα τρέχει στις φλέβες μας και παρόμοιες καρδιές χτυπούν στο στήθος μας. Κανένας δεν είναι πιο σημαντικός από τον άλλον. Είμαστε όλοι ίσοι – με πονάει να βλέπω ότι αυτή την πολύ απλή σκέψη προφανώς είναι τόσο δύσκολο να την κατανοήσουν μερικοί».

Εχετε πει στο παρελθόν ότι νιώθετε πως οι άνθρωποι οδηγούνται κυρίως από δύο πράγματα στη ζωή: την αγάπη και τον φόβο. Αναπτύξετε τις σκέψεις σας για αυτό, παρακαλώ.

«Όταν πρόκειται για τα σημαντικά ζητήματα στη ζωή μας, ναι, είναι η αγάπη και ο φόβος που μας κινούν. Έχουμε μια κληρονομική ανάγκη να μας αγαπούν και να νιώθουμε ασφαλείς: φοβόμαστε να χάσουμε αυτό που έχουμε συνηθίσει, καθώς η φύση μάς έχει κάνει κάπως αλλεργικούς στις αλλαγές. Θέλουμε να προστατεύσουμε ό,τι (ή όποιον) έχουμε, μερικές φορές με κάθε κόστος. Ας παραμείνουμε στα εγκλήματα, για παράδειγμα. Πολύ λίγοι είναι οι φόντοι που διαπράττονται από ανθρώπους οι οποίοι πιστεύουν ότι είναι δισακεδαστικοί να σκοτώνεις. Τα περισσότερα εγκλήματα διαπράττονται από ανθρώπους που φοβούνται να χάσουν κάτι ή κάποιον, από μια μάλλον διεστραμμένη αντίληψη της αγάπης δηλαδή».

Δεν θα ήθελα να κάνω κάποιο spoiler, αλλά η πλοκή του «Perfect Day» έχει να κάνει πολύ με τα συναισθήματα. Εσείς πώς τα διαχειρίζεστε;

«Είμαι ευαίσθητη και συναισθηματική, όλο το πακέτο. Αλλά έχω γίνει πολύ καλή στο να διαχειρίζομαι τα συναισθήματά μου, να στοχάζομαι πάνω τους και να τα επεξεργάζομαι. Και πραγματικά το απολαμβάνω! Μου αρέσει να νιώθω στο μέγιστο, γιατί αυτό με κάνει άνθρωπο, με κάνει να νιώθω ζωντανή. Ακόμα και ο πόνος μπορεί να είναι ένας μεγάλος δάσκαλος. Στο "Perfect Day" έχουμε την Αν, την κύρια πρωταγωνίστρια, η οποία έχει να αντιμετωπίσει το γεγονός ότι ο αγαπημένος της πατέρας θεωρείται δολοφόνος. Δεν μπορούσα να σκεφτώ κανένα σενάριο σε ένα θρίλερ που θα μπορούσε να είναι πιο οδυνηρό, γιατί αν ο πατέρας της αποδειχθεί το τέρας που όλοι τον θεωρούν θα σήμαινε ότι όλη της η ζωή ήταν ένα ψέμα».

Δουλεύετε ήδη το επόμενο βιβλίο σας; Περί τίνος πρόκειται;

«Ναι. Και νομίζω ότι αυτό το επόμενο θα είναι πολύ ιδιαίτερο. Θα μπορούσε να παραπέμπει και σε μια επιστροφή στις ρίζες, διαθέτει στοιχεία από το "Καλό μου παιδί", όμως και πάλι, πρόκειται για κάτι εντελώς διαφορετικό, αφού έχω εξελιχθεί λίγο-πολύ ως συγγραφέας αλλά και ως άνθρωπος τα τελευταία χρόνια – ειδικά μέσα από το έργο μου που έχει σχέση με το true crime. Συνήθως δεν έχω εμμονές όταν πρόκειται για το γράψιμό μου, ξέρω πολύ καλά εξαρχής τι λειτουργεί και τι όχι. Αλλά αυτή τη φορά συμβαίνει συχνά να κάθομαι μπροστά στον υπολογιστή μου το πρωί για να διαβάσω τι έγραψα τις προάλλες και να σκέπτομαι: "Θεέ μου. Αυτό είναι πραγματικά πολύ καλό"».